

Director:

Joan Bessón

Consell de Redacció:

Lluís Torres, Eugeni Rius, Frederic Nadal, Joaquim Elcacho, Antoni Rabal, Victor Busquet, Joan Carles Torra, Miquel Ramón.

Fotografia:

Pere Cornelles, Josep Nogués i Joan Safont

Col·laboració especial:

Francisco Mora i Montserrat Ponsa.

Col·laboradors:

Miquel Moreno, Joan Cortés, Manel Clot, Miquel Barbany, Carles Nogueira, Juli Santauegenia, Joan Marqués, Angel Ruiz, Joan Ignasi Llagó, Raimon, Eugeni Estradé, Antoni Jonch, Mercé Barnils, Isidre Torradella, Esteve Banús, Jordi Riba i Enric Roca.

Humor:

Isidre Bonet i Ramon Vilanova

Administració:

Maria Josep Bessón

Distribució i subscripcions:

Jordi Bessón

Edita: JBB

Redacció i Administració:

Torras i Bages, 11, 1.ª B

Granollers

Telèfon:

870 09 00 (3 línies)

Publicitat:

L'ACTUALITAT COMARCAL

Imprimeix:

BENGAR, Isabel de Villena, 50

Granollers

Dipòsit Legal:

B-34.273 - 1982

L'ACTUALITAT COMARCAL no es solidaritza necessàriament amb l'opinió dels seus col·laboradors.

Queda prohibida la reproducció total o parcial de qualsevol text, dibuix o fotografia sense esmentar la seva procedència.

És una publicació
Grup Atzagaia

Sobre l'avortament

Enrica Roca.

Vet aci que una vegada era un poble que tenia molts problemes ja que estava dividit en dues classes de gent. Hi havia la gent bona i la gent dolenta. Quina llàstima que sempre els pobles tinguin d'estar dividits!. Bé doncs, dit així sembla molt facil d'entendre, però el problema era que la gent que es deia bona era justament el contrari i a la que li deien dolenta era precisament la bona. Quin embolic, oi?.

Bé, tractaré d'aclarir la situació. A la gent que era patriota, lleial a les autoritats del poble i que obeïa les lleis, li deïan traidora. I en canvi, als que no respectaven les lleis, ni les autoritats i es proclamaven amos del poble, es deïen, ells mateixos, salvadors, alliberadors, etc. Aquests últims es feren amos de tot i van aprofitar la «pena de mort» per desampellegar-se dels que els hi deïen «traïdors» i d'alguns altres que particularment els hi feïen nosa.

Varen passar molts anys i les coses seguïen igual, sense aclarir-se, i la gent ja s'anava acostumant a aquelles denominacions i gairebé ho trobaven natural això de que al blanc se li digués negre i al negre, blanc.

Més, tal com es diu: «No hi ha mal que 100 anys duri» i les coses van canviar i les autoritats del poble també i encara que amb certa timidesa, es van començar a nomenar les coses correctament. També es van fer lleis progressistes començant per abolir la pena de mort i d'altres, reconeixent drets a les dones que havien estat sotmeses i arreconades fins llavors. I vet aci que va tornar a començar l'embolic. Aquells que es deïen alliberadors i havien fet servir tantes vegades la pena de mort, (poc avans encara l'havien utilitzat amb l'inquisitorial sistema de garrot vil contra un home jove), ara s'esgargamellaven defensat el dret de la vida. La vida d'un embrió que encara no té forma humana i aniu a en el ventre d'una dona, en lo més intin d'ella, dins la seva matriu. Amb lo qual demostraren, aquets alliberadors, que volien seguir mantenint a la dona en estat d'esclavitud i dependència. Abans varen disposar de la vida de les persones grans i ara volen seguir disposant de la vida, dels nonats. I es que oblidem olímpicament alló de: La Llibertat d'un acaba quan comença la d'un altre.

La civilització de la imatge

Elena Giménez

Membre de l'Àmbit Maria Corral

Molta gent passa una bona part del seu temps davant del televisor. Certament, aquest mitjà de comunicació o d'informa-

ció és molt positiu i col·labora perquè als pobles, al camp, a la muntanya, la gent rebi ara més informació dels esdeveniments que anys enrera, i que això els faci sentir-se més solidaris.

Però, el que resta esclau de la televisió corre molts perills. La televisió no és un mitjà actiu. Com ja va recordar el professor Marshall McLuhan en la conferència pronunciada a les Jornades de Ràdio celebrades a Barcelona el gener del 1975: «La Ràdio és un mitjà calent enfront de la Televisió i de la Premsa, fidels exponents del que és un mitjà fred». A l'espectador, li ho donen tot fet; no ha de pensar, no ha de respondre, no ha d'imaginar ni de crear; només ha de mirar i escoltar amb atenció: el seu paper es passiu.

És ben cert que per culpa de la «tele», molta gent parla poc, no llegeix gairebé cap diari, ni tan sols un llibre a l'any. No fa treballar la seva imaginació. Miren la televisió, i de vegades semblen uns estaquirots. Fins i tot a l'hora de dinar, la família té un membre més, la televisió, el qual moltes vegades es el més important, el centre d'atenció de tots, i es crea amb això innombrables problemes.

- Calla, home! Mira què diuen.

I una i moltes vegades, s'estronca el diàleg tot just iniciat.

«Una imatge val més que mil paraules». És ben cert, la imatge expressa en si mateixa molt, ens ajuda a entendre moltes coses. És un instrument extraordinari al servei de la pedagogia. La imatge, estàtica o mòbil, facilita la comprensió i estimula la memòria, però cal també que llegim, que reflexionem, que dialoguem, que creem.

La civilització del lleure, que tan pregonem avui dia, necessita biblioteques, concerts, debats; també projeccions i audiovisuals, vídeos i, per què no, programes escollits de la televisió.

Però no ens deixem esclavitzar per la imatge. Equilibrem els mitjans. Cada cosa al seu temps. Necessitem imatge i lectura, temps per a dialogar i temps per a reflexionar, temps per a passejar, per a contemplar la natura i admirar les bel·leses del nostre entorn: un paisatge, una flor, un somriure, el món...!

Benvinguts!

Dies enrera L'ACTUALITAT incorporava en les seves pàgines el saber fer de Montserrat Ponsa, que regularment estarà amb nosaltres a través dels seus treballs periodístics. Però la cosa no s'acaba aquí, doncs des d'aquesta mateixa setmana Francisco Mora és també membre de la nostra família.

Estem convençuts de que amb l'entrada d'aquests dos excel·lents professionals de la informació aconseguirem apropar-nos una mica més als objectius que ens hem marcat. Siguen benvinguts!